

ЕМАНЮЕЛ РОБЛЕС НА КЕЯ

Превод от френски: Денка Дамянова, 1979

chitanka.info

В момента, в който той бутна стъклената врата, Роза го видя срещу светлината, на фона на езерото и мъгливото небе. Въпреки че вниманието ѝ бе притъпено от умора и скръб, тя забеляза, че непознатият се подвоуми, преди да влезе в кафенето. Той бавно огледа бара, етажерките, отрупани с бутилки, празните пейки, масите с покривки на бели и червени карета и на края изви глава към девойката. Погледа я няколко секунди, ала тя не можа да зърне очите му, скрити от периферията на шапката, и от това ѝ стана малко неприятно. Той погледна бързо навън, сетне затвори вратата след себе си. Носеше доста избеляло палто с морско син, почти чер цвят и обувки с дебели каучукови подметки, ето защо стъпваше безшумно, когато се запъти към ъгъла и седна пред една масичка. За миг остана неподвижен, сетне уморено свали шапката си. И тогава тя видя, че бе млад, почти на нейните години, двадесет и две-три, лицето му слабо, зле обръснато, лъщеше от пот. Запали цигара и повика келнерката, като плесна с ръце. Тя викна „идвам“ от задното помещение и наистина се появи тутакси, като продължаваше да бърше с кърпа голите си ръце.

— Какво да бъде?

Тя се усмихваше на прага, добре закръглена и с кичури коса край бузите. Роза чу как непознатият си поръча бира с рязък глас, сякаш обзет от някакво вътрешно вълнение. Гласът му обаче не бе неприятен. Седеше неподвижно в полумрака, в ъгъла между двете стени, под един афиш на някаква марка аперитив (балерина в къса поличка танцуваше на пръсти, с вдигната чаша шампанско). От това място между прозореца към пътя и прозореца, който гледаше през една тясна градина към кея, той можеше да вижда всичко навън и Роза разбра, че нарочно е избрал това място. Тя също виждаше будката за билети, понтона с ниски стълбове за привързване, мачтата, хваната с въжета, на която се вееше триъгълният флаг на компанията: жълт, с котва и две черни букви. Поведението на новодошлия дотолкова заинтригува Роза, че тя забрави за момент тъгата си. Кафенето бе построено срещу езерото, успоредно на пътя и плажа. Към плажа гледаха и други прозорци, а също и двукрилата остъклена врата, която извеждаше на тераса, оградена с малки колони. Лете там слагаха маси и сенници. Всичко изглеждаше спокойно в сивотата. Понякога изкрещяваха чайки на повърхността на водата или кола профучаваше по шосето, измито от пресен дъжд. По-късно келнерката, удивително чевръста за

пълнотата си, се върна, сложи бутилката и чашата на масата пред младия мъж, каза „заповядайте“ с доволен глас и отново изчезна. Огромен часовник тракаше между два прозореца срещу бара. Роза погледна часа и видя, че съседът ѝ стори същото. Навярно почувствува, че го наблюдават, и както беше отпуснат, с глава на облегалката, на свой ред я изгледа строго. Тя наведе глава и за да не се смути, отпи глътка чай. Като оставяше чашата, ѝ се стори, че той следеше нещо по пътя.

— Е, много просто, чака някого — каза си тя.

Изведнъж, той се наведе напред.

— Извинете, госпожице. И вие ли чакате ферибота от три и двайсет?

Този път говореше много спокойно, но без да се усмихва, с ръце в джобовете на палтото и Роза виждаше на три метра от себе си напрегнатото лице с големи втренчени очи, чийто поглед сякаш пробуждаше сърцето ѝ като игла.

— Не — каза тя. — Отивам в обратна посока.

Тя знаеше всички разписания на компанията. Това, че той искаше да вземе кораба от три и двайсет, значеше само, че отива оттатък границата.

— Благодаря — каза той и като че ли се смути.

— Корабът от три и двайсет идва често с малко закъснение — добави Роза и не проумя как тъй изведнъж ѝ се прииска да говори.

— Разбирам.

Отново тишина. Множество чайки се понесоха към сивото небе, а зад замъглените стъкла в дъното на будката служителят се раздвижи.

— Госпожице... Бихте ли приели нещо за пиене?

Тя долови, че непознатият си бе подготвил фразата и даже колебанието и свенливостта му изглеждаха престорени.

— Може — каза тя въпреки това.

Той бързо стана, пристъпи решително и седна на нейната маса. За първи път се усмихна и тя видя, че имаше великолепно, много бели зъби. Отбеляза също, че имаше сравнително тънки пръсти, с късо подрязани нокти. През полуразтвореното палто можеше да се види избелялата риза и лошо вързаната вратовръзка. Докато тя го оглеждаше, той повика келнерката, като пак плесна с ръце. Роза си

поръча още един чай, преди келнерката да напусне бара, за да дойде при тях.

— Вие бяхте много мила, че приехте — каза той. — Жалко, че няма да пътувате със същия ферибот.

Вече не се усмихваше и в тези банални думи, с които изрази съжаление, тя не можа да долови и най-малкото ухажборско намерение, а по-скоро смътно огорчение, сякаш бе се надявал заедно с Роза да превъзмогне някаква трудност.

Имаше сиви очи и зеници, оградени с жълто, а погледът на моменти се изпълваше с електрическо напрежение като у дебнеща котка.

— Работа ли ще търсите отгатък? — попита тя, колкото да прекъсне мълчанието, което някак си я смущаваше. Този въпрос, изглежда, го изненада и той нищо не отвърна, навярно заради келнерката, която пристъпяше с таблата си.

— Заповядайте — каза пълното момиче с добродушно закачлив тон.

Очевидно я забавляваше, че двамата клиенти, които явно не се познаваха, се събраха заедно ей-тъй, за няколко минути. Тя си тръгна, като оправяше кичурите, нападали по челото ѝ.

— Как се казвате?

— Роза.

— А аз, Клим.

И премествайки бутилката и чашата си от другата маса, добави: Това е прякор. Напълни чашата си и за миг я задържа срещу едното си око. През течността това око се видя на Роза съвсем безформено, жълто и кълбесто.

— А вие, Роза? Работа ли търсите?

— Не. Аз си имам работа.

Той извърна лице и доста дълго остана замислен. От своя страна Роза се боеше да не забележи зачервените ѝ клепки. В автобуса си бе поплакала наистина и сега за малко да отстъпи на едно бегло кокетливо чувство, което я подтикваше да се напудри и освежи устните си с червило. Докато си наливаше чай, Клим я попита прекалено спокойно, за да прикрие намерението си.

— Трудно ли се отива отгатък?

— За турист, не. Личната карта стига. Но ако отивате отгатык да работите там, трябва да потвърдите, че имате работодател.

— Ясно.

Пи на свой ред и изпразни докрай чашата си. Както бе отметнал глави, тя откри, че на врата му, под дясното ухо имаше дълга драскотина, нещо като продълговата резка, и то съвсем прясна, а кръвта бе изцапала ръба на яката. Това, че не можеше да определи какъв е, озадачаваше Роза, но тя се отказа да го разпитва, дотолкова натрупаната умора и обезсърчение притъпяваха любопитството й.

И чудно бе, че точно сега той запита за нейната работа:

— А с какво се занимавате?

— Перачка съм в един голям хотел. Хотел „Юнивер“. Вижда се оттук... — Тя сочеше с ръка носа, който се виждаше отсреща през една отворена към терасата врата. В мъглата прозираха неясните контури на малък градец край брега на езерото. — Виждате ли го? — каза тя. — Съвсем вляво.

— Нещо като кула?

— Да. На дващсет и пет етажа.

— Това прави много стаи.

— И много чаршафи и кърпи, да не говорим за покривките на ресторанта и бельото на клиентите.

— Персоналът ви навярно е голям.

— Недостатъчен е. За щастие имаме куп машини.

Учуди се на своята словоохотливост и пак отпи глътка чай, тутакси обзета от свенливост и все пак привлечена от странния момък, у когото долавяше самотност, сходна на нейната. Макар да й се струваше, че е почти винаги нащрек, случваше му се и да се отпусне за малко и за миг да потъне в някаква мисъл. Тогава леко хапеше устни и очите му толкоз се свиваха, че приличаха на тесни ивици между миглите. Някаква грижа го измъчваше, но не му се искаше да говори за това. Навярно бе свързано с въпроса за работата отгатык! Наистина ли бе споменал, че ще търси работа? Не си спомняше да е засягал тоя въпрос.

— Искате ли — каза той изведнъж — да се поразходим по плажа? Би било по-приятно, предполагам.

Не й се щеше кой знае колко, но прие, водена от смътното желание да не се озове отново сама в това безлично помещение. Той

стана, сложи шапката, закопча палтото и се отправи към бара да плати на келнерката. Роза погледна часовника и ѝ се стори, че бие бавно с ритъма на сърцето.

Навън въздухът бе свеж. През провлечените мъгли се виждаха бреговете на езерото. По пясъка се плъзгаха малки вълни, а чайките продължаваха да лудуват край кея. Оказа се, че той навлиза доста навътре във водата, повече, отколкото си го представяше тя от кафенето, а под, него се проточваше дълга сянка, заловена между дървените подпори, намазани със смола. Роза потрепера, от влажния вятър може би. Зад стъклото на вратата келнерката усмихнато изгледа отминаващата двойка.

Отначало пристъпиха, без да си говорят, сетне Клим предложи да седнат на завет зад две полуобърнати лодки, които се намираха само на триста метра. Като стигнаха до тях, Роза разтвори шлифера си и той видя, че носеше под него строга черна рокля.

— Да седнем тук, ако искате — каза той.

Тя се съгласи и той тутакси се отпусна на пясъка, опря гръб на малката подпорна стена, която ограничаваше плажа. Над нея започваше насипът, пътят бе съвсем близо, вървеше успоредно на брега и беше безлюден в двете посоки. Роза коленичи, седна на петите си и несъзнателно взе да си играе с дребни камъчета. Двете лодки спираха вятъра, който духаше откъм кея. От последния се виждаха само будката и върхът на мачтата с развения флаг. Пусто бе и езерото. Нито един кораб насреща.

Единственото украшение на Розината рокля бяха черните стъклени копчета. Те блестяха и дори понякога проблясваха.

— В траур ли сте? — попита Клим.

— Да.

— Отдавна?

— От три месеца.

Беше протегнал крака и гледаше как тя си играе с камъчетата, прехвърляше ги съсредоточено от ръка в ръка три по три. Вълните се плискаха съвсем близо. По насипа потръпваха стръкчета трева. Далеч над хълмовете се зададе облак, закръглен като муцуна на акула.

— Заради кого?

— Заради сина ми.

Тя отвори уста, опита да си поеме дъх и се отпусна настрани върху пясъка.

— Извинете — каза той.

Тя поклати глава и добави:

— Беше на три години. Чудесно момченце.

И внезапно заплака.

— Много съжалявам — каза Клим. — Аз не биваше да...

— Не, не. Простете ми.

Тя направи усилие да овладее нервите си, докато най-последно вдигна обляно в сълзи лице. Грабна от чантата кърпичка и избърса очите си, сетне се изсекна.

— Всяка седмица ходя на гробищата. Вторник ми е почивен ден.

— Разбирам... То е най-тежката мъка за едно човешко същество.

Тя каза „да, така е“ и го погледна със зачервените си очи, все още плувнали в сълзи.

— Ако ви се иска да ми разкажете за това, не се стеснявайте. Зная, че така понякога олеква.

Тя се съгласи, като се отпусна на едната си ръка, която беше заровила в пясъка.

— Бях го оставила тук да го гледат, защото не можех да се занимавам сама с него при работата, която върша. Грижеха се за него много добре, но се разболя.

Менингит. Съобщиха ми. И като пристигнах...

Тя стисна отново устни и наведе глава, като се стараеше да не излага на показ мъката, да не уморява събеседника си, за когото нищо не знаеше.

— Единствено дете ли ви беше?

— Да.

— А бащата?

— Не бяхме женени. Отиде си, щом научи, че съм бременна.

Сега пък Клим взе да пресява пясък между пръстите си. Сипваше го лениво от шепа в шепа.

— Бил съм в подобно положение — каза той. — Не, не е туй, което мислите. Никога не съм изоставял жена, която... Исках да кажа, че никога не съм виждал баща си.

Тя придърпа полите на шлифера върху краката си и се заслуша. Той добави:

— И за мене всичко беше по-трудно. Майка ми сама се грижеше за мене. Беше много издръжлива. Когато бях дете...

Той спря.

— Ако ви досаждам с тая история, кажете ми.

— Съвсем не. Продължавайте...

— Когато бях дете, исках да бъда най-добрият в класа. Също и в спорта. Бях много пъргав, много бърз. Казвах си, ако някога баща ми научи какво добро момче съм, ще се върне. Ще се върне, щом може да се гордее, че има такъв син.

Усмиваше се някак отдалеч със снизходителна ирония и пускаше отвисоко пясъка, който стискаше в ръката си.

— И върна ли се той?

— Ами.

— Опитайте ли да се свържете с него?

— Дори и това не. Пък и то кажи-речи беше невъзможно.

— А майка ви?

— Тъй стана, че се омъжи за един италиански зидар. Аз бях пораснал. Оправях се някак си. Е, правех, каквото можех.

В този момент в гласа му прозвуча огорчение, лицето му се сгърчи. Но погледът му срещна Розиния и той се усмихна отново, сякаш се присмиваше на себе си.

Тази изповед изненада младата жена и същевременно породил у нея чувство на симпатия, която съзнаваше.

— Знаете ли — каза той, — човек среща повече издръжливост и великодушие при жените...

Клим изглежда съвсем бе забравил за присъствието ѝ и тя почака, както преди малко, страхувайки се да не прекъсне или отклони нишката на това, което бе всъщност един монолог.

— ... А повечето мъже са егоисти, особено когато се мъчат да изглеждат корави и много мъжествени. (Той се разсмя късо и доста неприятно.) Точно тия се предават най-бързо, още първия път, когато трябва да покажат колко са яки.

Тия изтъркани, шаблонни изрази го разкриваха от съвсем нова страна и Роза се вгледа по-внимателно в него, а погледът ѝ неумолимо се насочваше тоя път към дългата драскотина на врата, още съвсем прясна, сякаш се е бил само преди няколко часа. Дали не я заблуждаваше въображението ѝ? Но тези диви светлилки, които

внезапно пламваха в очите му, бяха съвсем очевидни. Не че се изплаши от него, но взе да ѝ се вижда доста загадъчен.

В този миг корабът заобиколи носа. Стърчеше високо над водата и лека-полека се освобождаваше от мъглата.

— Идва — каза Клим, изви се бързо към пътя и огледа двете му посоки с очи, смалени от напрежение. Леко заинтригувана, Роза се увери, че всичко наоколо е пусто и се запита какво толкова занимава нейния събеседник. А корабът все повече нарастваше. Виждаше се как вълнорезът разпенва водата и неговото едничко присъствие по цялата площ на езерото сякаш повече засилваше чувството за безнадеждност.

— Жалко — каза тя.

— Че заминавам ли?

— Бих предпочела обратното.

— Да заминете вие по-напред ли?

— Да.

Тя наведе глава не без известно смущение и тогава той забеляза, че имаше хубави устни, тънка кожа и кротко лице, което му харесваше, както харесваше и тая червенина, ненадейната свенливост и смущението на фона на зле прикритото отчаяние.

Корабът приближаваше, прекосявайки пространства от искрящи пари, сякаш се провираше между сапунени мехури, от които цветовете му бледнееха и му оставаше един единствен сребърен блясък. Клим го гледаше и продължаваше да се усмихва.

— И аз предпочитам да почакам — каза той най-сетне.

— Не, в никакъв случай, не бих искала да обърквам плановете ви, нито да ви задържам!

Той направи жест, който значеше — няма значение.

— В колко часа мислите, че мога да взема друг ферибот?

— В пет часа.

От езерото корабът се обади късо със сирената, сякаш ѝ рече „внимавай“ и Роза започна изведнъж да настоява той да се качи.

— Не би трябвало да ви говоря тъй — каза тя. — Не ми обръщайте внимание. Елате. Трябва да побързате.

Но той не се изправи, стоеше си все тъй полуизтегнат, отпуснал се на лакътя си.

— Казвате ми да остана и аз оставам.

— Вие решете. Все пак не бих искала заради мене...

Тя отново се изчерви и със свободната си ръка старателно закопча шлифера си, като че ли Клим можеше да види гърдите ѝ през тъканта на роклята.

— Вие сте чудесно момиче, Роза — прошепна Клим все тъй, без да мръдне, и се позагърна.

— А вие сте много мил, като ми предлагате да ми правите компания, но мисля, че постъпих глупаво, не биваше да ви карам да...

— Оставете това. Приятно ми е, че съм с вас. И аз не винаги мога да оставам сам лице с лице със себе си. Да походим малко, ако искате.

Тя прие, скочи пъргаво на крака и те продължиха покрай плажа, гърбом към кея, по който никакъв пътник не се виждаше.

— Фериботът престоява само няколко минути — каза тя. — Колкото човек да слезе или да се качи. Никога ли не сте го вземали?

— Никога.

Отново тишина. Наляво от тях корабът вече завиваше и показваше тебеширено бялата си страна, нарязана от златистата линия на прозорчетата.

Това, че младата жена го задържа тъй спонтанно, въпреки свенливостта си, само показваше на Клим какъв смут бе внесло в душата ѝ нейното посещение в гробищата.

Те се отдалечаваха безмълвно, а през различните пластове облаци мътна светлина падаше косо по повърхността на езерото. Отсрещният бряг приличаше в сивотата на подсилена линия върху картина с водни бои.

— Когато поотраснах — каза Клим — много неща ми липсваха и завиждах на повечето си другари, които имаха сигурна подкрепа и всичко им изглеждаше лесно, а пък аз все не успявах да се измъкна от моето блато, все тънех в него, въпреки усилията да се избавя, да не потъна безпомощно.

Тя крачеше редом с неговата крачка по твърдия пясък и злобния тон я смути. Зад тях корабът маневрираше, за да акостира, и Клим сви встрани, като се озова със спътничката си зад третата лодка, легнала на плажа. Оттук и двамата виждаха пътниците, които се канеха да слязат, а през това време служителят нави едно дебело въже около стълб за привързване.

Докато той гледаше към кея, Роза му каза малко боязливо:

— Сетне ще съжалявате, че не сте заминали, и ще ми се сърдите.

Той не отвърна, мушнал ръце в джобовете, спуснал периферията на шапката над челото, гледаше втренчено. Вятърът отнасяше всички шумове и сцената отсреща се разиграваше като че ли в абсолютна тишина.

А корабът вече се оттегляше — престоят му трая само минута-две — от перката водата се разпени и вълни заудряха тежките насмолени подпори на кея. Тримата слезли пътници, един мъж и две жени, се отправиха към сградата на компанията, зад която чакаше автобусчето за града. Дочу се краткото пърпорене на мотора, сетне кеят отново потъна в дрямката си. Корабът вече се стопяваше в мъглата, носеше се като призрак високо над повърхността на водата и бавно отлиташе към чуждия бряг.

— Откъде ми хрумна да ви задържа — каза жално Роза.

— О, не, доволен съм, че съм с вас.

— Наистина ли не ми се сърдите?

— Нима допускате?

— И на мене ми е приятно, че съм с вас. Съвсем малко ви познавам, а пък ми е приятно.

Изглежда, че той посрещна с удоволствие тези думи, понеже лицето му се отпусна.

— Преди малко ви наговорих куп идиотщини — каза той. — Извинете ме.

Тя възрази, но разбираше, че той бе открил скрити тъгълчета от душата си, а тя приличаше на свет над езерото, на купищата облаци над водата с късите отблясъци светлина в сивотата.

— Ще вали — каза той. — Искате ли да се върнем? А и вашият кораб скоро ще пристигне.

На връщане поеха по пътя, тъй като се ходеше по-леко, отколкото по пясъка. Бризът люшкеше цветните чадърчета край канавката, а по върховете на хълмовете между хижите трепкаше снежна светлина. За миг кеят се скри от очите им зад постройките на кафенето и компанията. Роза говореше за работата в хотела, за някаква приятелка, която помогнала много в нейните скръбни дни, а той внимателно слушаше.

Наоколо липсваха дървета. Виждаха се няколко само по склоновете, които се спускаха към брега и се губеха в мъглата.

Заваля силен дъжд и двамата млади хора отърчаха да се подслонят от другата страна на шосето под една самотна ела. Проливният дъжд плющеше отвсякъде и в замрежената светлина езерото се сливаше с небето. От дълбините на мъглявината до тях стигна вой на корабна сирена, зловещ като вик на ранено до смърт морско животно. В този миг Клим притегли младата жена до себе си. Тя не се възпротиви и той я задържа за момент, притиснал я до гърдите си, заровил лице в косите ѝ. После нежно я отстрани и тя видя сгърченото му лице, тъжните му очи и не издържа на толкова мъка. Тя също бе онемяла от тревога и бързо излезе от закритието на дървото. Той я настигна по шосето и заедно закрачиха към кея под дъжда.

Роза поемаше билета си, когато автобусчето на компанията се зададе. От него слязоха много пътници и се отправиха към будката. В мъглата корабът отново нададе вой и ненадейно се появи отляво, плъзгайки се по езерото като по мраморна плоча. Сетне акостира, а Роза се наведе към своя спътник и го целуна, преди да премине по мостчето. Всъщност устните ѝ едва докоснаха бузата му. После се усмихна кротко и със съжаление.

— Ако си спомните за мен, изпратете ми там една картичка — каза тя. — Ще ми бъде приятно.

— Ще си спомня.

— Запомнете адреса ми: Роза Вогел. Хотел „Юнивер“. Само това. Градът е малък.

Някакво вълнение стягаше гърлото ѝ и тя се изкачи на борда, без да се обърне. Той знаеше, че ще се появи на палубата, и почака. Дъждът бе престанал. Водата плискаше под напречните греди на понтона. Хора минаваха нагоре-надолу край Клим, а горе зад стъклата на командната кабина един офицер с фуражка с лъскава кожена козирка изненадано следеше нещо по пътя. Тогава Клим чу скърцането на спирачките и стана тъй, сякаш му разтвориха сърцето като тия плодове, чиято кора свалят отведнъж. Вцепени се и остана с ръце мушнати в джобовете на палтото.

На мъжа, който бе приближил и посягаше към него, той каза бързо, без да го гледа:

— Няма да се съпротивявам. Само ме оставете две минути. Докато корабът потегли.

Другият се поколеба, сетне се поотмести и Клим усети миризмата на английския му тютюн. Това, което се разигра, изглежда бе заинтригувало офицера зад стъклото на командната кабина и погледът му срещна погледа на Клим. Момъкът имаше неговата възраст и същите светли очи.

В тоя миг на палубата се появи отново Роза. Тя се промуши през тълпата пътници, чиито лица като восъчни групи се редяха край борда, и за по-голямо удобство мина към предната част на кораба. Клим също се премести в тая посока и мъжът престорено нехайно го последва. Наведена към кея, Роза попита:

— Наистина ли ще ми пишете?

— Разбира се.

Корабното туловище скърцаше до фендерите, чуваше се тихото пърпорене на дизеловите мотори.

— Знаете ли — каза Роза, — никога не ми се е случвало да минавам границата.

— И на мене.

— Някой ден ще ида, може би.

Изглежда, че никой на борда не им обръщаше внимание. Чиновникът развиваше въжетото, а горе офицерът го изчакваше да свърши. Непознатият зад Клим стоеше неподвижно и привидно съвсем чужд на тая сцена.

— Ами не може ли вие да дойдете? — каза Роза с весел, глас, който зле прикриваше нотката на безпокойство.

— Ще ви се обадя веднага.

— Нали ще го направите?

— Сигурно.

Тя се изчерви от удоволствие и добави, все тъй наведена, с развяни от вятъра кичури:

— Като си помисля, че ако не бях аз, сега да сте отгатък! Сигурно закъснявате заради мене!

— Струваше си.

Тя му поблагодари с лек поклон до кръста.

— Не съжалявате ли? Наистина ли?

— Не.

Изглеждаше искрен и ѝ се усмихваше с някаква печал, която я трогваше. Нито за миг не ѝ мина през ум, че е свързан със съседа си, с

непознатия, който пушеше и понякога я поглеждаше разсеяно.

Докато корабът се оттегляше, сирената внезапно изрева и пътниците подскочиха. Това развесели Роза и тя сложи ръка на сърцето си да покаже колко силно бе сепването ѝ. И тоя последен образ на младата жена Клим скъта в себе си, а корабът зави и като набираше скорост, тутакси се стопи в мъглата. Чак тогава Клим се обърка. Мъжът стоеше съвсем близо, вдигнал яката на шлифера си. Изглеждаше много спокоен и леко отегчен. Други двама мъже в шлифери чакаха недалеч от будката до голяма черна кола и Клим се запъти сам към нея. Преди да се качи вътре, той се обърна към кафенето, където бе срещнал Роза. Зад прозореца зърна келнерката. Избърсала бе парата само от едно стъкло и той виждаше ясно само пълното ѝ лице. Този път не се усмихваше, а гледаше ужасено как един от мъжете сложи белезници на Клим. Поиска му се да ѝ махне за поздрав с приятелска ирония. Вместо това само повдигна рамене, сякаш да покаже, че всичко туй всъщност нямаше значение. Сетне колата потегли. Развълнуваната келнерка я сподери с очи отвъд понтона, а той, безлюден и лъснал от влага, доби завинаги изоставен вид.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.